

Αρχείο 9.

Καθ. Δημήτριος
13/1/08

Θα τον μεθούσαμε τον ήλιο...

Εκεί, γύρω στην άνοιξη - καλοκαίρι του 2008 και ενώ θα πλησιάζουν οι Ολυμπιακοί του Πεκίνου θα αρχίσουν οι απολογισμοί: τι έχει απομείνει στην Αθήνα από την αίγλη του 2004; Τι έχουν απογίνει τα ολυμπιακά ακίνητα; Τι θυμόμαστε από εκείνη την γεμάτη ευφορία και εθνική υπερηφάνεια περίοδο;

Τότε, έμπλεοι ενθουσιασμού και συγκινησιών γράφαμε για την τελετή έναρξης, για την «ποιο όμορφη τελετή όλων των εποχών», όπως σχολίασε σύσσωμος ο διεθνής Τύπος, συνοδεύοντας τις περιγραφές με εκρήξεις θαυμασμού: «εκθαμβωτικό υπερθέαμα», «θέαμα που έκοβε την ανάσα», «μοναδική στην έμπνευσή της χορογραφία της ελληνικής ιστορίας», κ.ο.κ. Θα υπάρξουν αφορμές - αν υποθέσουμε ότι χρειάζονται - για να αναδημοσιευθούν φωτογραφίες από τη Κλεψύδρα, να ξαναδούμε το καρναβάλι με το μικρό αγόρι να διασχίζει την αυτοσχέδια θάλασσα υπό τους ήχους του Μάνου Χατζιδάκι, τον κατακόκκινο Κένταυρο, τους ιπτάμενους λαμπαδηδρόμους, να ξανακούσουμε τη «συνομιλία» των τυμπανιστών.

Και τι δεν θα δίναμε να γυρίσουμε το ρολόι του χρόνου στις 13 Αυγούστου του 2004. Τότε που μαζί με 4 δισ. τηλεθεατές μοιραζόμαστε το όνειρο και το θρίλερ. Το «όνειρο», βέβαια, ήταν αποτέλεσμα σκληρής δουλειάς και προετοιμασίας, μια ομάδα ανθρώπων οι οποίοι, με επικεφαλής τον Δημήτρη Παπαϊωάννου, εργάστηκαν με συνέπεια, οίστρο και μεθοδικότητα. Μετέδωσαν αυτοπεποίθηση, άνοιξαν προοπτικές.

της ΜΑΡΙΑΣ ΚΑΤΣΟΥΝΑΚΗ

Η συνέχεια, μοιάζει με κακογραμμένο σενάριο, διαστροφικής έμπνευσης και μνησικάκης εκτέλεσης. Τινάζοντας ακόμη τις στάχτες από τον Κρόνιο Λόφο θα πρέπει να κοπάσουμε πολύ για να συνδεθούμε με τον Αύγουστο του 2004. Εστω και νοερώς.

Οι ολυμπιακές εγκαταστάσεις, τέσσερα χρόνια μετά, παραμένουν θλιβερά αναξιοποίητες. Μόνο το Μπάντιντον έχει αλλάξει χρήση, φιλοξενώντας καλλιτεχνικές εκδηλώσεις. Όλα τα άλλα ολυμπιακά ακίνητα κινούνται ανάμεσα στο θα και στο κάποτε. Για το Ταε

Κβο Ντο βρίσκεται «σε εξέλιξη» διαγωνισμός. Το συγκρότημα του IBC «θα» γίνει εμπορικό κέντρο(;). Οι πληροφορίες για το Κανό Καγιάκ χάνονται στη δημιουργία υδροπάρκου. Το Μπιτς Βόλεϊ βάδιζε ταχύτερα από τα υπόλοιπα το 2006, καθώς πέντε όμιλοι ανάπτυξης εμπορικών ακινήτων (δύο ελληνικοί και δύο ξένοι) διαγωνίζονταν για τη μίσθωσή του. Δύο χρόνια μετά παραμένει η «προοπτική» του συναυλιακού χώρου. Από το 2005 και μετά, τα ρεπορτάζ μεταφέρουν την «αισιοδοξία των αρμοδίων για συμβάσεις μακροχρόνιας μίσθωσης με ιδιώτες επενδυτές». Βρισκόμαστε στο 2008 και στην πολιτική ατζέντα τα ολυμπιακά ακίνητα αποτελούν μια οχληρή λεπτομέρεια.

Το Πεκίνο ως προς αυτό εμφανίζεται προνοητικό. Σύμφωνα με την Μ. Γκολφινούπουλου υπεύθυνη επικοινωνίας του

Beijing Olympic Broadcasting «οι Κινέζοι κατασκεύασαν τα Ολυμπιακά τους έργα με την προοπτική της μελλοντικής χρήσης τους και όχι άμεσα, μόνο για τους Αγώνες...». Οι παράλληλες συνεντεύξεις του Ζανγκ Γιμού, τελετάρχη των Ολυμπιακών του 2008 και του Δημήτρη Παπαϊωάννου, στο φύλλο της περασμένης Κυριακής, μας έκαναν να στρέψουμε το βλέμμα στο παρελθόν, στους τίτλους του 2004: «Η Ελλάδα που δεν φοβάται τον εαυτό της». Εγκώμια, ευφορία, αισιοδοξία. Θα τον μεθούσαμε τον ήλιο, σίγουρα, ναι. Η μητροπολιτική φυσιογνωμία της Αθήνας, το πολύχρωμο πλήθος στους δρόμους. Η Αττική μετεωριζόταν από το μακρύ παρελθόν στο θερμό παρόν, η Ελλάδα όλη αρμένιζε στη γοητεία της φαντασμαγορίας. Ίσως ήταν η μόνη περίοδος που καμία στατιστική δεν θα μπορούσε να μετρήσει μελαγχολία, απαξίωση, απογοήτευση. Να αναδείξει τους Έλληνες στις πρώτες θέσεις της λίστας των καταθλιπτικών του πλανήτη.

Το 2008 θα είναι οδυνηρό. Οχι γιατί η μυρωδιά της καμένης γης θα είναι διαρκώς παρούσα ούτε γιατί τα σκάνδαλα και η παρανομία θα ηγούνται στο δημόσιο βίο. Αλλά γιατί θα συγκρινόμαστε με τα καλύτερα. Εκείνον, τον γιορτινό εαυτό μας, που μπορούσε να υψωθεί πάνω από τη μιζέρια, την κακεντρέχεια, την διαρκή επιθετικότητα, τη δολιότητα, τη μικροπρέπεια, τη λαμογιά. Που μπορούσε να πειθαρχήσει, να φιλοξενήσει, να εξυπηρετήσει, να χαμογελάσει.

Και το χειρότερο: η σύγκριση δεν θα είναι φανταστική. Αυτός ο εαυτός είναι καταχωρισμένος. Ξέρουμε ότι είναι πραγματικός, ότι είχε υπάρξει.

Τι μας έχει απομείνει από την αίγλη του 2004;